

škodu v uvedenej čiastke. Tieto činy kvalifikovali súdy nižšieho stupňa 1. za zločin padelania súkromej listiny podľa § 401 tr. zák., kvalifikovaný podľa § 403, čís. 4 tr. zák., 2. za prečin podvodu podľa § 50 tr. nov. z r. 1908, kvalifikovaný podľa § 380 tr. zák. — v súbehu podľa § 96 tr. zák.

Najvyšší súd však nesúhlasí s touto kvalifikáciou činu. Z hore uvedeného skutkového stavu, ďalej aj z toho, že po vystavení falošného dlhopisu obžalovaná hneď pokúsila si vyprostredkovať pôžičku aj od Dr. J. G., je zrejmé, že obžalovaná s tým úmyslom dala vystaviť falošný dlhopis, aby jeho preukázaním predstierala, že má pohľadávku a aby týmto spôsobom docielila, aby jej bola poskytnutá pôžička, hoci bola osobou nemajetnou a úveru neschopnou. Skutková podstata zločinu falšovania súkromej listiny je obsažená v tomto prípade vo skutkovej podstate podvodu podľa § 50 tr. z. nov. z r. 1908. Preto je tu prípad uvedený v § 95 tr. zák., že jedným činom bolo porušené niekoľko ustanovení trestného zákona. Podľa predpisu § 95 tr. zák. treba tedy na čin použiť toho ustanovenia, ktoré stanoví najťažší trest, tedy v tomto prípade §§ 401 a 403, čís. 4 tr. zák. Preto mylily sa súdy nižších stolíc, keď kvalifikovali čin obžalovanej aj za prečin podvodu podľa § 50 tr. nov. a § 380 tr. zák. — v súbehu podľa § 96 tr. zák. so zločinom padelania súkromej listiny podľa §§ 401 a 403, čís. 4 tr. zák. Je tu dôvod zmätočnosti uvedený v § 385, čís. 1b) tr. p., na ktorý treba hľadať z povinnosti úradnej, lebo zákon bol porušený v neprospech obžalovanej. Najvyšší súd preto pokračoval podľa § 33, odst. 1 por. nov. a kvalifikoval čin obžalovanej podľa enunciátu.

Čís. 5097.

Porušení zákona v ustanovení § 6 odst. 4 případ 2, i § 8 odst. 3 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n., ponechal-li sborový nalézací soud v platnosti podmíněné odsouzení i pro předchozí rozsudek okresního soudu, ač mu bylo známo, že je tu nepravoplatné usnesení tohoto soudu, jímž se nařizuje výkon trestu (§ 281 čís. 11 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 8. října 1934, Zm I 635/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti veřejného obžalobce do rozsudku senátu mládeže u krajského soudu trestního v Praze ze dne 20. června 1933, pokud jím bylo vysloveno, že trest obviněnému v trestní věci okresního soudu v Jílovém uložený je podmíněný, zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž bylo ponecháno v platnosti podmíněné odsouzení obviněného, vyslovené rozsudkem okresního soudu v Jílovém ze dne 30. března 1931 pro přestupky §§ 3 a 19 zák. shrom. a vysloveno, že zkušební doba dvouletá, stanovená napadeným rozsudkem, platí i pro toto dřívější odsouzení, jako zmatečný a soudu první stolice uložil, aby spisy zaslal okresnímu soudu v Jílovém, aby tento soud o otázce podmíněného odkladu výkonu trestu po zákonu dále jednal.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem soudu mládeže v Praze byl obžalovaný uznán vinným proviněním shluknutí podle §§ 283 a 284 tr. zák. a § 3 zákona čís. 48/1931 sb. z. a n. a odsouzen za to podle § 284 tr. zák. a § 8 zákona čís. 48/1931 sb. z. a n. s použitím § 266 tr. zák. a s ohledem na § 265 tr. ř. a § 267 tr. zák. k doplňujícímu trestu zavření v trvání 5 dnů, při čemž mu byl podle §§ 1, 3 zák. čís. 562/1919 a § 7 zák. čís. 48/1931 sb. z. a n. povolen podmíněný odklad trestu na zkušební dobu 2 roků a zároveň vysloveno, že se ponechávají v platnosti podmíněčná odsouzení vyslovená rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze dne 24. října 1930 a okresního soudu v Jílovém ze dne 30. března 1931, a že zkušební doba stanoví se jím shodně se zkušební dobou platnou pro předmětné odsouzení.

Státní zastupitelství napadá výrok; jímž se ponechává v platnosti podmíněné odsouzení obžalovaného, vyslovené rozsudkem okresního soudu v Jílovém ze dne 30. března 1931 pro přestupky §§ 3 a 19 zák. shrom., a vyslovuje, že zkušební doba dvouletá stanovená napadeným rozsudkem platí i pro ono dřívější odsouzení, důvodem zmatečnosti čís. 11 § 281 tr. ř., dovozujíc právem, že nalézací soud tímto výrokem překročil meze svého trestního oprávnění.

Poněvadž souzený trestný čin obžalovaného byl spáchán 23. března — dle l. č. 12 dne 23. dubna 1930, — tedy před citovanými rozsudky (rozsudek okresního soudu trestního v Praze pro § 23 zák. o tisku a § 3 zák. shrom. je ze 24. října 1930, rozsudek okresního soudu v Jílovém pro přestupek §§ 3 a 19 zák. shrom. z 30. března 1931) použil nalézací soud ustanovení § 265 tr. ř. a zároveň podle § 6 odst. 4 zák. čís. 562/1919 sb. z. a n. rozhodl o podmíněném odsouzení se zřetelem na dřívější rozsudky. Tu však nalézací soud zjistil a také se tím v důvodech rozsudku obírá, že okresní soud v Jílovém usnesením ze dne 9. listopadu 1932 nařídil, pokud jde o obžalovaného, výkon trestu a že usnesení to není právoplatné, ježto není vykázáno, že bylo obžalovanému doručeno. Nalézací soud výslovně uvádí, že rozhodl tak, jak výše uvedeno, ježto citované usnesení není právoplatné.

Tímto výrokem však nalézací soud vykročil z mezí svého trestního oprávnění, neboť ustanovení § 6 odst. 4 zák. čís. 562/1919 neopravňuje nalézací soud rozhodovati o podmíněnosti trestu bez ohledu na usnesení procesního soudu tohoto trestu se týkající a to opačně, než učinil procesní soud ve svém neprávoplatném usnesení. Usnesení takové může změnit k opravnému prostředku soud odvolací. Tím, že nalézací soud ponechal v platnosti podmíněčné odsouzení i pro rozsudek okresního soudu v Jílovém, ač je tu usnesení tohoto soudu, jímž výkon trestu se nařizuje, vykročil z mezí svého trestního oprávnění a výrok ten je podle § 281 čís. 11 tr. ř. zmatečný. Rozhodnutím tímto porušil nejen ustanovení § 6 odst. 4, 2. případ zák. čís. 562/1919, které předpokládá právoplatný výrok nejen o vině, ale i trestu, počítaje v to i výrok o podmíněném odkladu — jehož tu nebylo, ale i ustanovení § 8 odst. 3, které dopouští stížnost do nařízení výkonu trestu s účinkem odkladným. Bylo proto rozhodnouti, jak se stalo.